

Z bezpečného úkrytu na protější straně silnice pak Li dlouho přihlížel, jak žena pátrá po zachráněných a po případných stopách.

Připadala mu sexy, přestože silně upřednostňoval elegantní a tiché Číňanky.

A ty vlasy! Měly nepochopitelnou barvu, která ho přiměla dát ženě přezdívku „Chung-se“, což v překladu znamenalo „Červená“.

Podíval se na silnici a spatřil žlutý hasičský vůz, který se řítí jeho směrem. Jakmile auto odbočilo na úzké parkoviště, vyplížil se Li k okraji cesty. Samozřejmě existovalo určité riziko, že ho někdo zahlédne, jenomže on musel jednat dříve, než se Chung-se vrátí. Počkal, až se pozornost záchranářů upře na Chung-se, a vyškrábal se přes silnici ke žlutému autu. Byl to nějaký starý model, jaké člověk vidá v amerických pořadech typu *Kojak* nebo *Hill Street Blues*. Li neměl zájem o krádež samotného auta (většina příslušníků bezpečnostních úřadů a vojáků již odjela, ale v okolí se jich stále pohybovalo dost na to, aby ho mohli pronásledovat a dopadnout – a zvláště pak za volantem auta, jehož barva byla zářivá jako vaječný žloutek). Kdepak, v tomto okamžiku měl Sonny Li zájem jenom o zbraň a nějaké peníze.

Přikradl se ke žlutému autu, otevřel dveře na straně spolujezdce, naklonil se dovnitř a začal prohledávat přihrádku na mapy. Žádné zbraně. Li si vztekle vzpomněl na svou pistoli Tokarev, která teď ležela někde na dně oceánu. Kdyby tu Chung-se měla aspoň cigarety. Do prdele s ní...

Následně Li prohledal její peněženku a našel asi padesát dolarů. Strčil si jednobarevné bankovky do kapsy a podíval se na papír, kam si Chung-se před chvílí psala poznámky. Jeho mluvená angličtina byla díky americkým filmům a pořadu *Follow Me* na Rádiu Peking velmi dobrá, ale se čtením byl na tom Li hrozně (což mu připadalo dost nefér zejména vzhledem k fak-

tu, že angličtina má pouze asi 25 písmen, zatímco čínština jich používá čtyřicet tisíc). Po chvíli tápání rozeznal anglický přepis Duchova jména Kwan Ang a rozluštil také několik dalších slov. Složil papír, strčil si ho do kapsy a zbytek listů rozsypal po zemi před otevřenými dveřmi na straně řidiče, aby to vypadalo, že je rozfoukal vítr.

V tu chvíli se přiblížilo další auto – černý sedan, který Liovi až příliš připomínal vládní vozidlo. Přikrčil se tedy a vrátil se zpátky k silnici. Znovu se ukryl do křoví, pohlédl na rozbouřené moře a všiml si, že Chung-se nyní bojuje se zpěněnými vlnami stejně zoufale jako tonoucí muž. Nakrátko pocítil bolest, že tak krásné ženě hrozí smrtelné nebezpečí. Podobnými problémy se teď však rozhodně nemohl zabírat – jeho současnými prioritami bylo nalezení Ducha a jeho vlastní přežití.

Již pouhé úsilí doplavit skrz běsnící příboj k tonoucímu přistěhovanci vyčerpalo Amélii Sachsovou natolik, že nyní musela ze všech sil kopat, aby udržela sebe i muže nad vodou. Její kolenní a kyčelní klouby se na protest bolestivě ozývaly. Sám imigrant jí ani trochu nepomáhal. Byl středně vysoký a měl štíhlou postavu bez tuku, který by mu umožnil alespoň trochu splývat. Netečně kopal nohama a levou ruku měl zcela bezvládnou následkem střelné rány do hrudníku.

Sachsová lapala po dechu, vyplivovala odporně slanou vodu, která jí neustále proudila do úst a do nosu, a pomalu se prodírala vodním příkrovem ke břehu. Voda ji páčila v očích a rozostřovala zrak, ale Sachsová přesto zahlédla na písku nedaleko pobřežní linie dva zdravotníky s nosítky a velkým zeleným kyslíkovým přístrojem, kteří na ni ze široka mávali a ukazovali jí směr.

Díky, hoši... *Snažím se.*

Vytáčela se co nejvíce jejich směrem, ale spodní proudy zde byly pekelně silné. Ohlédla se ke skále, které se ještě před chvílí